

Hồi 45

Diệu Thuật Về Những Con Ngựa Sắt Tí Hon

Q

uần Tam Dương nghe lão ốm o bảo mình đem Tam Dương chân khí ra để đả thương một vị tiểu cô nương thì hổ thẹn vô cùng. Hắn ấp úng hồi lâu mới lên tiếng:

- Cái đó... cái... thiệt tình không phải tại hạ cố ý...

Lão ốm o ngắt lời:

- Ta có bảo Quân đảo chúa cố ý đánh cô bé bị thương đâu, và chỉ nói là ngoài vụ đó, ta chưa được nghe đảo chúa đã giao thủ với một tay cường địch nào khác mà thôi.

Quần Tam Dương còn đang phân vân chưa quyết định có nên nghe lời lão đánh Cần Quân Hiệp một chưởng không, thì lão lại giục:

- Đảo chúa hãy thử xem công lực gã bữa nay có khác với ngày xưa mà đảo chúa đã gặp gã lần trước không, rồi sẽ liệu.

Quần Tam Dương đột nhiên vung ngón tay ra nhắm chụp xuống vai Cần Quân Hiệp.

Lúc ngón tay hắn còn lơ lửng ở trên chưa xuống tới nơi thì luồng Tam Dương chân khí từ đầu ngón tay đã rút lên veo veo điểm vào vai Cần Quân Hiệp.

Nhưng lạ thay, luồng Tam Dương chân khí vừa chạm vào vai đối phương lập tức bị hất ngược trở lại!

Quần Tam Dương bất ngờ bị luồng Tam Dương chân khí của mình lại làm tê chồn cổ tay mình, tự nhiên phải buông tay thõng xuống.

Lão già ốm o hỏi:

- Đảo chúa đã nhận thấy chưa? Luồng nội lực của gã mạnh hơn luồng Tam Dương chân khí của đảo chúa nên mới hất ngược lại được.

Quần Tam Dương bị tê chồn cánh tay, đau nhức rất khó chịu. Hắn trợn mắt lên, miệng há hốc ra, rất đổi kinh ngạc, nói không nên lời.

Lão ốm o buông một tiếng thở dài, rồi nói tiếp:

- Đó là sự phản ứng của thứ linh thảo kịch độc gây nên. Sở dĩ ngày nay, gã có được một nội lực phi thường như vậy là nhờ ở sự công hiệu của chất linh thảo kia. Nhưng tinh thần của gã trái lại trở nên si ngốc, không còn cảm giác thấy gì nữa là bởi chất độc của linh thảo tác động.

Ngừng một lát, lão lại nói tiếp:

- Trong vụ này có hai sự công hiệu trái ngược nhau, e rằng khắp thiên hạ chỉ có một thứ Mê Hồn tiên thảo đó là tính chất kỳ dị như vậy mà thôi.

Nét mặt Quán Tam Dương lộ ra rất đổi bẽ bàng, lại dường như có ý che giấu điều gì. Hắn lên tiếng ngắt lời:

- Phải phải! Lão gia nói đúng lắm

Lão già ồm o chậm rãi hỏi:

- Dĩ nhiên chất độc này không phải là vô phương cứu trị. Đảo chúa có đồng ý như vậy không?

Quán Tam Dương càng ra chiều nguợng nghịu hơn. Hắn trả lời một cách mập mờ:

- Lão gia đã bảo có biện pháp cứu trị thì dĩ nhiên là có.

Lão ồm o hơi biến đổi sắc mặt, trầm giọng nói:

- Quán đảo chúa! Chúng ta bất tất phải mơ hồ nữa. Chất độc Mê Hồn tiên thảo đã phát tác thì tám đường kinh mạch bị kiềm chế. Nhưng đã có tám con ngựa sắt nhỏ, mỗi con có chứa một thứ linh dược để giải khai kinh mạch từng nơi một. Nếu kiếm đủ cả tám con ngựa sắt nhỏ đó thì lo gì không tiêu trừ được hết những chất độc kia? Hiện giờ công lực gã này trở nên thiên hạ hiếm có. Vậy việc cứu trị cho gã để chấn chỉnh cho võ lâm sau này là rất cần.

Quán Tam Dương vẫn lẳng lặng không nói gì thì lão ồm o lại nói tiếp:

- Ta nghĩ rằng tám con ngựa sắt nhỏ đó tất nhiên ở trên đảo Mạc Vân. Không thể thì làm sao lệnh tôn lại biết mà nói chuyện với ta? Ta cùng thằng nhỏ này có mối liên quan mật thiết. Vậy đảo chúa lấy tám con ngựa sắt nhỏ đó cho ta. Đương nhiên ta không bao giờ quên cái hảo tâm của đảo chúa. Khi nào tám đường kinh mạch của gã được khai thông, khôi phục lại tinh thần như cũ, biết đường diệu dụng võ công tuyệt đỉnh của gã rồi. Bấy giờ ta sẽ bảo gã thu đảo chúa làm đồ đệ để báo đáp.

Quán Tam Dương nghe lão già ồm o thuyết một tràng dài thì trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng hắn ở vào tình trạng dở cười dở khóc không biết làm sao.

Quản Tam Dương đường đường một vị đảo chúa lại mang ngoại hiệu rất hào kiệt là Vinh Bất Hoàn Thủ, khắp võ lâm tiếng dậy như sóng cồn, chẳng ai là không biết. Có lý đâu lại chịu quỳ gối lạy một thằng nhỏ chưa ráo máu đầu là Cần Quân Hiệp để tôn làm sư phụ bao giờ.

Quản Tam Dương không thể nhịn được nữa. Hấn xẵng giọng đáp:

- Đùng nói tám con ngựa sắt nhỏ đó không có ở trên đảo Mạc Vân, dù có đi nữa thì tại hạ cũng...

Quản Tam Dương chưa dứt lời thì lão già ốm o đã hỏi ngay:

- Đảo chúa cũng... làm sao?

Quản Tam Dương thộn mặt ra không biết đáp thế nào cho phải.

Lão già ốm o này là hạng người nào Quản Tam Dương cũng không biết nữa. Sở dĩ hấn kính nể lão vì thuở nhỏ hấn thường thấy lão già ốm o này qua lại đảo Mạc Vân.

Hồi đó phụ thân Quản Tam Dương hãy còn tại thế, đối với lão cực kỳ cung kính. Ông ta thường nói riêng với Quản Tam Dương, lão này là một dị nhân có tài xuất quỷ nhập thần.

Quản Tam Dương ghi nhớ lời tiên phụ trong lòng. Lần sau cùng hấn gặp lão ốm o cách đây đã bốn chục năm. Đến bây giờ hấn mới lại thấy mặt lão mà dường như lão chưa già đi chút nào, vẫn bộ mặt xương xẩu gầy guộc, nước da vàng ửng, giọng nói vẫn thều thào như người hết hơi.

Lúc Quản Tam Dương chợt thấy mặt lão, trong lòng hấn cực kỳ kinh hãi, nhưng bây giờ hấn nghĩ thầm:

- Lão già này coi bộ lướt thướt đi không lướt cỏ, người gió thổi bay, chưa chắc lão đã có bản lĩnh gì đáng kể, hay là lão chỉ nói huyênh hoang dọa người?

Rồi hấn tự nhủ:

- Thằng lỏi Cần Quân Hiệp này dù thực có nội lực hơn người, nhưng tâm thần mê muội chẳng biết gì. Bây giờ mình chỉ cần đánh bại lão già bệnh hoạn kia, bắt Cần Quân Hiệp đem đi rồi sẽ dùng biện pháp nào đó lấy toàn thân công lực của gã để mình dùng.

Lão ốm o chờ lâu không thấy Quản Tam Dương trả lời, liền giục:

- Đảo chúa tính sao?

Quản Tam Dương bụng bảo dạ:

- Âu là ta tạm nhẫn nại để mưu đồ công lực của thằng lỏi này. Ta hãy đến Hồi Cương xin nhập môn lão cự ma đầu Độc Long tôn giả để luyện phép Hấp Tinh thần công, chuyên thu hút công lực đối phương làm của mình, luyện cho thành tựu rồi sẽ từ từ đoạt lấy nội lực ghê gớm của Cần Quân Hiệp.

Trong lòng Quán Tam Dương nảy ra ý niệm tàn ác, ngoài mặt hấn cũng lộ vẻ hung dữ. Hấn đáp ngay:

- Dù trên đảo này có những con ngựa đó thật, thì tại hạ cũng không cho được.

Lão già ồm o vẫn bình tĩnh không nổi nóng, mà cũng không nhắc vụ đó nữa. Lão lảng sang chuyện khác hỏi:

- Quán đảo chúa! Lệnh tôn vì lẽ gì mà qua đòi?

Quán Tam Dương giật mình, ớn lạnh xương sống, mồ hôi toát ra như tắm. Nhưng hấn đánh bạo đáp:

- Tiên phụ không ốm đau gì mà mất.

Lão ồm o cười ha hả nói:

- Quán đảo chúa! Đảo chúa đừng bung mắt ta nữa. Nhà đảo chúa có môn Tam Dương chân khí gia truyền là một kỳ công vượt ra ngoài các phái võ cả hai phe chính tà, thì dĩ nhiên công lực của lệnh tôn rất là lợi hại. Nhưng người luyện công lại bị Tam Dương chân khí làm cho tổn hại đến công lực bản thân. Tam Dương chân khí càng tăng tiến thì càng hao mòn nội lực. Sau cùng không chịu nổi đau khổ nữa là phải chết. Ta e rằng mấy bạc tiền nhân Quán đảo chúa đều chết về nghiệp đó. Vậy bây giờ đảo chúa cũng không biết và chính đảo chúa sau này cũng đi tới số phận đó. Đảo chúa thử tính xem còn được bao nhiêu năm?

Quán Tam Dương biến đổi sắc mặt luôn mấy lần, lúc xanh lợt, lúc trắng bợt. Hấn nghe lão ồm o nói dứt lời bất giác thất thanh la lên:

- Tại hạ tính ra... còn có...

Nhưng hấn chưa dứt lời đã rụt lưỡi lại không nói nữa. Hấn tự biết rằng còn ba năm nữa là đến tử kỳ của mình.

Hấn cũng biết là cần phải có một nội lực ghê gớm thấm vào trong người mới có thể chế phục được luồng Tam Dương chân khí quá mãnh liệt. Ngoài ra không còn cách nào nữa. Sau ba năm, hấn sẽ phải chịu những con đau khổ đến cùng cực rồi chết.

Sở dĩ Quán Tam Dương nói tới đó vội ngừng lại vì hấn đã tính toán, chuẩn bị đoạt chân lực của Cần Quân Hiệp truyền vào người hấn để có thể qua được con đại nạn.

Lão già ốm o gương cặp mắt lạnh lùng nhìn Quán Tam Dương nói:

- Nếu đảo chúa vui lòng giúp cho gã rồi sau này bái gã xin làm môn hạ thì mỗi ngày gã sẽ đem nội lực bản thân để kiểm chế Tam Dương chân khí cho đảo chúa. Có như thế thì đảo chúa mới bình yên mà sống lâu được.

Quán Tam Dương nghiêng đầu đi, ngẫm nghĩ không biết động thủ cách nào để hạ lão ốm o cho được. Hắn trầm tư một lúc rồi nói:

- Tại hạ không tin thằng nhỏ này có công lực đến mức siêu phàm. Tại hạ cần thử cho biết đã.

Lão ốm o thản nhiên đáp:

- Đảo chúa cứ việc thử coi. Chẳng lẽ lão phu còn lừa gạt nữa hay sao.

Quán Tam Dương tiến ra một bước đưa năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu đột nhiên chụp xuống vai Cần Quân Hiệp.

Dĩ nhiên công lực Quán Tam Dương còn cao thâm hơn Triển Phi Ngọc. Thế mà tay hắn vừa chụp xuống, kết quả cũng chẳng khác gì. Hắn cảm thấy trên vai Cần Quân Hiệp tự nhiên phát ra một luồng lực đạo rất kinh khủng hất cả năm đầu ngón tay hắn ra.

Nếu hắn không rụt tay về mau tất bị nguy khốn.

Quán Tam Dương buông tay phải ra thì tay trái động thủ. Lần này gã nắm vào huyệt huyệt Cần Quân Hiệp. Nhưng ngón tay trở và ngón tay giữa hắn vừa đụng vào huyệt đạo đối phương cũng bị luồng nội lực hất ra như trước.

Quán Tam Dương sớm đã đề phòng, cho ngón tay trở hướng chéch lên trên. Luồng Tam Dương chân khí bắn véo một tiếng, chạm trúng vào luồng đại lực từ huyệt Cần Quân Hiệp phát ra.

Quán Tam Dương nhảy tung người lên lùi lại một bước.

Quán Tam Dương lúc phát huy Tam Dương chân khí đã tính toán đúng phương hướng. Người Cần Quân Hiệp bị hất đi rớt xuống trúng lưng con lừa nhỏ không sai chút nào.

Quán Tam Dương hú lên một tiếng quái dị. Con lừa nhỏ, nghe tiếng hú giật mình bốn vó chồm lên chạy như bay về phía trước. Nó phóng rất nhanh trông tựa hồ như một đám khói bay đi.

Lúc Quán Tam Dương phát ra tiếng hú quái gỡ, người hắn cúi xuống đằng trước, vung hai tay lên đánh ba bốn chưởng liền hoàn vào lão già ốm o.

Trong chưởng lực có phát huy cả Tam Dương chân khí nên chưởng phong rít lên rùng rợn, tựa hồ như hàng ngàn mũi ám khí phóng ra cùng một lúc, uy thế cực kỳ lợi hại.

Lúc đó lão ốm o đứng cách Quán Tam Dương chỉ chừng một trượng mà Quán Tam Dương phóng chưởng ra bất thành linh như sét nổ. Hắn chắc mẩm bốn phát chưởng này ít ra cũng bức bách được đối phương phải lùi lại mấy bước.

Nhưng phát chưởng cuối cùng phóng ra rồi, hắn định thần nhìn lại thì không khỏi lạnh gáy. Hắn toan phóng ra phát chưởng thứ năm, nhưng không phát huy được.

Nguyên Quán Tam Dương thấy lão già ốm o bề ngoài như người rất yếu đuối mà sự thực lại ra ngoài sức tưởng tượng của hắn. Bốn phát chưởng kinh thiên động địa mà đối với lão tựa hồ như một cơn gió thoảng chẳng ăn thua gì. Hắn chỉ thấy tà áo lão bay lên và mái tóc phất phơ, còn lão vẫn đứng vững như cột đồng.

Quán Tam Dương đã là tay cao thủ hạng nhất, thấy tình hình này còn phải kinh hồn và hiểu là công lực đối phương đã đến mức siêu phàm tuyệt đỉnh.

- Nếu luồng chân khí trong người lão không phát ra được ngoài mấy thước để hộ vệ thân thể thì sao lão không bị chưởng lực của mình làm cho rung động.

Những người võ công cao thâm vung tay khoa chân để phóng nội lực ra thì dù mãnh liệt đến đâu cũng chưa lấy gì làm lạ. Nhưng lão ốm o này đứng yên không nhúc nhích mà luồng chân khí có thể thoát ra ngoài để hộ vệ thân thể thì thật là một bản lĩnh chưa từng thấy trong võ lâm.

Quán Tam Dương nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu còn chân chò tất sẽ bị nguy. Con lừa đã đem Cần Quân Hiệp đi rồi, âu là mình cũng rút lui cho mau để khỏi rước lấy sự phiền não.

Nghĩ vậy, hắn đề khí tung mình lên cao rồi vút người đi như tên bắn.

Quán Tam Dương băng người đi một cái đã ra bốn năm trượng. Lúc hắn nháy vọt đi đã để ý cho đầu hạ xuống trước để hai tay chống xuống đất lấy đà vọt lên không lần thứ hai. Lần này lúc hắn hạ mình xuống thì người đã ra xa đến bảy tám trượng.

Thần pháp hắn linh diệu phi thường tưởng chừng như ma quỷ ẩn hiện.

Quán Tam Dương hạ mình xuống đất, hít một hơi chân khí rồi vun vút băng người đi. Hắn chạy chừng được nửa dặm vào đến chỗ thâm sơn khuất nẻo mới dừng bước.

Quán Tam Dương chắc mẩm mình đã thoát khỏi tay lão già ốm o. Ngờ đâu hắn vừa dừng bước bỗng lại nghe tiếng lão già ốm o cất lên thều thào hỏi:

- Con lừa đen đó chạy đi phương nào rồi? Ta e rằng đảo chúa để nó chạy lạc đường mất.

Quản Tam Dương chẳng còn hồn vía nào nữa. Hấn rú lên một tiếng kinh khủng rồi không đủ gan dạ quay đầu nhìn đã phóng chân chạy như bay.

Lần này Quản Tam Dương tính toán cẩn thận hơn. Hấn cầm đầu chạy một mạch đến năm sáu dặm mới đứng lại. Nhưng hấn vẫn còn hết hoảng, líu lười hỏi:

- Tiền bối... tiền bối còn đây không?

Thanh âm lão già ồm o lại vang lên ngay đằng sau hấn:

- Quản đảo chúa! Sao đảo chúa không nhìn lại mà coi xem ta còn đây hay đi đâu mất rồi?

Quản Tam Dương đánh bạo quay đầu lại thì thấy lão già ồm o cách mình chừng năm ba trượng. Lão đang từ từ tiến về phía trước.

Quản Tam Dương tưởng lão đã theo sát đến sau lưng mình, nhưng giờ thấy lão còn cách đến năm ba trượng thì chưa hết hy vọng trốn thoát khỏi tay lão.

Hấn lại hú lên một tiếng dài rồi tung mình chạy bắn đi.

Quản Tam Dương ở trong rừng núi chạy vòng vèo hòng khuất mặt lão già ồm o. Nhưng mỗi lần hấn tưởng là mình đã tránh được nhãn tuyến của đối phương, quay đầu nhìn lại thì vẫn thấy lão già ồm o xuất hiện ở sau lưng.

Quản Tam Dương chạy liên hồi đến bảy tám giờ không ngừng bước. Dù võ công hấn vào bậc siêu đẳng, cũng không khỏi mệt mỏi thở lên hồng hộc, mồ hôi toát ra như mưa.

Quản Tam Dương không sao được đành dừng bước lại.

Lão già ồm o trái lại, coi bộ rất nhàn nhã. Hai tay chấp đũa sau lưng, lão thủng thẳng bước đến trước mặt Quản Tam Dương hỏi:

- Đảo chúa không đi nữa ư?

Quản Tam Dương lắc lư cái cổ dài hoẵng, trợn mắt lên, không nói được câu nào.

Hồi lâu hấn mới ấp úng:

- Tám... con ngựa sắt nhỏ đó phân tán khắp nơi trong thiên hạ.

Lão già ồm o gật đầu hỏi lại:

- Như vậy càng hay. Những con đó ở địa phương nào? Chẳng lẽ trong mình đảo chúa không có lấy một con hay sao?

Quản Tam Dương lại càng chột dạ. Hấn lẩm bẩm:

- Đôi mắt lão này thật là kỳ dị! Dường như lão soi thấu cả tới tâm can người ta.

Hấn vô cùng hoang mang không còn có chủ ý gì nữa, đành ấp úng thú nhận:

- Trong mình tại hạ... chỉ có một... một con mà thôi.

Lão già ồm o hỏi:

- Sao? Chỉ có một con thôi ư?

Quản Tam Dương sợ quá vội đáp:

- Không... không phải! Có hai con.

- Có thực hai con không?

Quản Tam Dương thấy lão trùng trùng nhìn mình thì trong lòng rất bối rối. Hấn nhăn nhó gượng cười nói:

- Tiền bối... đừng bức bách... tại hạ thái quá!

Lão già ồm o hỏi:

- Trong mình đảo chúa có mấy con?

Quản Tam Dương đáp:

- Ba con. Thực tình chỉ có ba con... Muốn thêm một con nữa cũng không lấy đâu ra được.

Loại ngựa nhỏ bằng sắt đúc này, nguyên trước Quản Tam Dương chỉ có một con. Sau cuộc hội họp trong tòa thành đảo, Thiên Thân Giáo chủ Âm Sâm bị trọng thương, dọc đường lại gặp Quản Tam Dương bị hấn cướp được một con. Sau đó Triển đại tiểu thư vì muốn cho Quản Tam Dương buông tha Cần Quân Hiệp, liền liệng con của mình cho hấn. Vụ này đoạn trên đã nói rồi.

Bây giờ Quản Tam Dương bảo trong mình hấn có ba con ngựa nhỏ là đúng sự thực. Lão già ồm o nói ngay:

- Được rồi! Bây giờ đảo chúa hãy đưa ba con ngựa đó cho ta.

Quản Tam Dương không biết làm thế nào. Đưa cho lão thì bao nhiêu công phu của mình kiếm được đều uống hết, mà không đưa cho lão cũng không xong. Hắn còn đang do dự thì lão ồm o lại hỏi:

- Đây là một việc rất hay cho đảo chúa. Sao đảo chúa ngần ngại?

Quản Tam Dương lùi lại một bước, đứng tựa vào mấy tảng đá lớn.

Bất thành linh hắn đề khí ngoi lên nóc phiến đá, chớp mắt hắn đã tụt xuống phía sau tảng đá. Nhưng chân vừa chấm đất thì lão già ồm o đã đứng trước mặt hắn.

Bây giờ Quản Tam Dương đành buông tiếng thở dài, móc trong bọc ra ba con ngựa sắt. Tay hắn run lên bần bật.

Hắn nói bằng một giọng rất thiếu não:

- Văn bối mất công mười mấy năm trời mới điều tra ra được những người giữ tám con ngựa nhỏ đó. Văn bối tưởng ngoài mình, không còn ai hiểu mối liên quan giữa Mê Hồn tiên thảo và tám con ngựa sắt đó, nên mới mở cuộc ước hẹn bọn người kia đến hội họp tòa thành đảo...

Lão già ồm o hơi nhíu cặp lông mày hỏi:

- Tại sao lại không ước hội ở chỗ khác, mà lại chọn tòa cổ thành làm hội trường?

Quản Tam Dương sững sốt hỏi lại:

- Văn bối chọn tòa cổ thành làm nơi ước hội thì đã sao? Thành chúa tòa thành đã chết rồi thì còn ai hỏi han gì đến mình nữa?

Lão già ồm o nghe Quản Tam Dương giải thích như vậy, thì buông một tiếng thở dài rồi không nói gì nữa.

Quản Tam Dương ngơ ngẩn một hồi rồi lại nói:

- Nhưng không hiểu lý do gì, tại hạ chưa đến tòa thành đó thì những người được mời đã đến trước. Rồi trong thành phát sinh biến cố. Trang chúa Lôi gia trang ở Ngạc Bắc là Lôi Đại Khuê, Thiên Sơn thần hầu Lao Tất Hỷ đều bị chết một cách kỳ dị. Thiên Thân Giáo chủ ở Võ Di là Âm Sâm thì bị trọng thương. Thành ra tại hạ có dịp đề cập đến chuyện đòi những con ngựa nhỏ này.

Lão già ồm o ngẩng mặt lên trời nói:

- Thế thì đảo chúa không biết tự lượng sức mình. Loại ngựa sắt này có một con lớn và tám con bé. Con lớn ở chỗ Triển Bất Diệt. Dù đảo chúa có được tám con nhỏ cũng chẳng ích gì.

Quản Tam Dương toan không trả lời, vì hắn đã có kế hoạch riêng của hắn.

Nhưng hắn nghĩ rằng:

- Việc đã đến thế này không nói cũng không xong.

Hắn ngần ngừ hồi lâu rồi đáp:

- Đại tiểu thư của Triển Bất Diệt, có một con đã cho tại hạ. Vạn Sơn chưởng môn là Tử Kim thần long Dương Phát còn giữ một con. Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U và Thiên Ngô lão nhân, phái Thanh Thành cũng có một con...

Lão già ốm o thấy Quản Tam Dương nói tới đó rồi ngần ngại liền hỏi gấp:

- Vậy còn hai con nữa ở đâu?

Quản Tam Dương lắc đầu đáp:

- Hai con đó thì một ở trong mình Lôi gia trang chúa Lôi Đại Khuê và một ở Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ. Nhưng hai người này nay đã bỏ mạng cả rồi, nên tại hạ chưa điều tra được hai con ngựa của họ lọt vào tay ai.

Lão già ốm o trầm ngâm không nói gì nữa. Lão cầm ba con ngựa nhỏ xiu trong tay từ từ khẽ gõ vào nhau cho phát ra tiếng kêu coong coong. Không hiểu lão đang nghĩ gì?

Quản Tam Dương tính nết thật là kỳ cục, không khác gì đứa trẻ nít. Đột nhiên hắn bật lên tiếng khóc hu hu nói tiếp:

- Tại hạ đã tốn mất bao nhiêu thì giờ và phí bao nhiêu tâm huyết mới lấy được ba con ngựa sắt này. Thế mà nay lại bị lão tiền bối lấy mất thì tại hạ...

Nói đến đây hắn nức nở không thốt nên lời nữa.

Lão ốm o vẻ mặt thản nhiên, cất giọng nói thều thào:

- Ta đã bảo đảo chúa rồi mà: chờ khi nào Cần Quân Hiệp tìm được đủ tám con ngựa sắt đó để giải khai tám đường huyết mạch cho gã, rồi đảo chúa bái gã làm sư phụ. Ta bảo đảm chắc chắn gã thu đảo chúa làm đồ đệ và điều hòa Tam Dương chân khí để giữ thọ mệnh cho đảo chúa được sống lâu. Như thế là có vay có trả rồi còn gì nữa?

Quản Tam Dương bản tính ngông cuồng ngạo nghễ. Hắn tự xưng là Vĩnh Bất Hoàn Thủ, ai đánh cũng không thêm trả đòn, thì khi nào hắn chịu bái Cần Quân Hiệp để xin làm môn hạ.

Nghe lão ốm o nói vậy, Quán Tam Dương vội đáp:

- Việc bái sư xin tiền bồi miễn cho đừng đề cập đến nữa thì hay hơn.

Lão ốm o nghiêm nghị hỏi:

- Thế ra đảo chúa thà là để Tam Dương chân khí của mình tự hủy hoại kinh mạch, chịu đau khổ mà chết hay sao?

Quán Tam Dương vừa khóc nức nở, mà bây giờ đã bật lên tràng cười khanh khách được ngay. Hấn lên giọng ngang tàng đáp:

- Tiền bồi ời! Cái này... tại hạ nghĩ rằng mình đã tặng gã kia ba con ngựa sắt, lại mách bảo cả năm con kia hiện lạc lõng nơi đâu. Thế thì tại hạ đã có cái ơn rất lớn với gã.

Ngừng một lát, hấn ra chiều đắc ý hỏi:

- Bây giờ tại hạ đưa ra đề nghị này, tiền bồi thử nghe coi có lọt tai không?

Lão ốm o hỏi:

- Đảo chúa có đề nghị gì?

Quán Tam Dương đáp:

- Tại hạ đã có ơn lớn với gã kia. Gã mà chịu ơn của tại hạ thì phải lạy tại hạ xin làm đồ đệ mới phải chứ?

Lão ốm o nghe Quán Tam Dương nói vậy, bật lên tiếng cười hô hố.

Lạ thay lúc bình thường, lão nổi câu nọ không liên tiếp với câu kia, vừa nói vừa thở phì phào tựa như người hết hơi. Thế mà bây giờ tiếng cười của lão thật là kinh tâm động phách, chẳng khác gì sấm sét tự lung trời nổ tung ra. Tiếng cười của lão khiến cho Quán Tam Dương phải chấn động, lui lại luôn bảy tám thước. Hấn sợ hãi mồ hôi toát ra đầm đìa.

Cũng may mà lão ốm o chỉ cười có ba tiếng rồi ngừng lại. Nếu lão tiếp tục cười lên mấy tiếng nữa thì cơ hồ Quán Tam Dương đứng không vững, phải ngã lăn ngay xuống đất.

Quán Tam Dương vừa hoàn hồn thì lão ốm o lại nói:

- Té ra đảo chúa là người búng bình, chết đến gáy vẫn giữ giọng ngang tàng. Không trách người ta thường nói: giống cà cuống chết đến đít hầy còn cay.

Lão ốm o ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi tiếp:

- Đảo chúa đã nói vậy thì mặc. Nhưng ta chắc rằng sau này đảo chúa sẽ phải hối hận là bây giờ không chịu nghe lời ta.

Quản Tam Dương biết rằng không thể nói chơi với lão này được. Khi đã hứa lời thế nào là phải làm đúng như vậy. Nhất là sau khi đã lãnh giáo mấy tiếng cười của lão ồm o thì hẳn lại càng kinh hãi hơn trước.

Quản Tam Dương lấy làm mừng thầm là thủy chung lão ồm o vẫn không hỏi vặn đến con lừa của mình đem Cần Quân Hiệp đi đâu.

Nhưng Quản Tam Dương vẫn chưa hết băn khoăn, hẳn vừa nghĩ vừa đi giật lùi vừa đáp:

- Võ công của đảo chúa Mạc Vân đã có thể lạ đặc biệt xưa nay vẫn chỉ truyền cho con, hết đời nay qua đời khác, chứ chưa bao giờ nhận người ngoài làm sư phụ. Vậy về điểm này xin tiền bối thế tất cho.

Hắn nói mấy câu này vừa để khước từ việc bái Cần Quân Hiệp làm sư phụ vừa là nói cho có chuyện không để cho lão ồm o kịp nhắc nhở về Cần Quân Hiệp nữa.

Hắn dứt lời thì đã đi giật lùi ra xa được ngoài ba trượng.

Quản Tam Dương thấy lão ồm o không đuổi theo liền tùm tùm cười, cúi xuống nhìn ngực mình không nhìn lão nữa.

Bất giác Quản Tam Dương lại sợ run bắn. Hắn lẩm bẩm:

- Cần Quân Hiệp đã được con lừa nhỏ của mình đưa đi, gã là người thân của lão kia mà chính mắt lão đã trông thấy gã bị con lừa đem đi rồi thì khi nào lão chịu bỏ qua. Thế mà sao lão không đả động gì đến? Chẳng lẽ lão không quan tâm đến chuyện an nguy của Cần Quân Hiệp? Trong thiên hạ sao lại có chuyện thế được?

Quản Tam Dương đắn đo ngược xuôi, rồi không hiểu nghĩ sao tự nhiên dừng bước lại, lên tiếng:

- Tiền bối hãy thông thả. Tại hạ... xin cáo từ!

Lão ồm o cười đáp:

- Lão phu vẫn đứng nguyên chỗ đã nhúc nhích đầu mà đảo chúa còn phải nhắc nhở. Đảo chúa cứ việc đi đi. Quản Tam Dương càng lấy làm kỳ hơn nữa. Hắn vẫn đứng thộn mặt ra không cất bước, ngập ngừng nói:

- Vậy thì... tại hạ xin đi đây!...

Hắn lấy làm lạ ở chỗ lão ồm o không hỏi gì đến chuyện Cần Quân Hiệp lạc lõng đi đâu? Trong lòng cực kỳ nao núng, hẳn tự hỏi:

- Không biết lão này có giở trò gì nguy hại cho mình không? Sao lão cứ đứng ì ra đấy?

Quản Tam Dương cười dở mếu dở. Đứng lại thì sợ lão mà bỏ đi thì chẳng yên tâm. Sau hẳn quyết định hỏi cho biết rõ đối phương chuẩn bị đối phó với mình ra sao rồi sẽ liệu.

Quản Tam Dương toan lên tiếng hỏi thì lão ồm o nét mặt vẫn thản nhiên, tùm tùm nói trước:

- Đáo chúa cứ việc đi đi! Sao đã ngỏ lời từ biệt đến mấy lần mà chưa động thân?

Quản Tam Dương vẫn còn thắc mắc, nhưng hẳn lại nghĩ thầm:

- Từ nãy tới giờ con lừa của mình đã chạy được bảy tám dặm đường rồi. Mình phải giữ cho hành tung bí mật để lão không biết đâu mà tìm kiếm. Mình không ra đi thì còn đợi đến bao giờ?

Hắn vừa nghĩ vừa đi giật lùi, mặt vẫn hướng về lão ồm o.

Nhưng hẳn chắc rằng lão ồm o chỉ để mình lùi xa đến mức nào đó, rồi nhất định đuổi theo, vì lão đã hết lòng hết sức giúp Cần Quân Hiệp. Ấy là chưa kể đến lão ta với gã còn có mối quan hệ sâu sắc thì không vì lý do gì lão chịu để cho Cần Quân Hiệp lọt vào tay mình.

Sự thực đã khác hẳn với ý nghĩ của Quản Tam Dương. Hẳn tiếp tục đi giật lùi xa hàng nửa dặm mà lão ồm o vẫn không lộ vẻ gì muốn rượt theo hẳn cả.

Quản Tam Dương đi quanh khuất vào góc núi, rồi đột nhiên xoay mình chạy như biết. Hẳn nhô lên hụp xuống hai cái đã ra xa đến bảy tám trượng. Gặp một chỗ sơn động, hẳn chui vào luôn.

Chỗ cửa sơn động này dây leo chằng chịt rậm um. Quản Tam Dương núp trong đó, thiệt là trời đất quỷ thần cũng không phát giác ra được.

Quản Tam Dương trong lòng hồi hộp, nín thở chờ đợi. Hẳn chờ đến quá nửa giờ vẫn không thấy lão ồm o đuổi theo. Tuy hẳn không đoán ra được vì nguyên nhân gì, nhưng hẳn cũng hơi yên tâm thở phào một cái nhẹ nhõm.

Quản Tam Dương ngấp ngó nhìn ra một lúc nữa và xem xét vẫn không thấy có một bóng người nào gần đấy, mới ở trong động chui ra. Hẳn chạy luôn một mạch chừng mười dặm.

Lúc này trời đã gần tối.

Quản Tam Dương từ khi nổi tiếng giang hồ với ngoại hiệu Vĩnh Bất Hoàn Thủ, võ công hẳn cao thâm không thềm đánh trả ai, mà bây giờ trốn tránh chỉ sợ người ta rượt theo như bữa nay mới là lần thứ nhứt.

Lúc này tuy Quán Tam Dương đã phóng tâm được một chút, nhưng hấn vẫn chưa dám chúm miệng huýt còi để gọi con lừa nhỏ.

Trong lòng Quán Tam Dương vẫn còn nhiều mối băn khoăn. Hấn biết rằng con lừa kia nếu không nghe tiếng còi của mình, nó cứ tiếp tục chạy hoai, mà hấn vẫn phải im hơi lặng tiếng chạy suốt đêm không ngừng bước.

Hôm sau trời sáng rõ, ít ra là Quán Tam Dương đã chạy đến hai trăm dặm. Bây giờ hấn mới chúm miệng huýt lên một hồi còi thật dài. Tam Dương chân khí của hấn khiến cho tiếng còi ngân nga không dứt vang xa ra bốn mặt tám phương.

Huýt còi rồi Quán Tam Dương dừng bước để chờ, trong lòng rất xao xuyến. Hấn lo rằng lão ốm o kia không có thể đuổi theo mình, nhưng không chừng lão lại đuổi theo con lừa đã đem Cần Quân Hiệp đi.

Quán Tam Dương chờ một lúc. Hấn lắng tai nghe bỗng thấy tiếng vó lừa dồn dập vọng lại. Hấn vừa mừng thầm vừa phập phồng, vội nhảy lên một cành cây lớn gần đó, nhìn về phía có tiếng vó lừa.

Chẳng mấy chốc Quán Tam Dương nghe rõ tiếng chân lừa nện xuống đất lộp cộp. Người ngồi trên lưng con lừa đen đã xuất hiện. Người ngồi trên lưng lừa cười chẳng ra cười, nằm chằng ra nằm, kiểu cách rất là quái dị!

Quán Tam Dương vừa ngó thấy đã biết ngay chính là Cần Quân Hiệp, vì lúc hấn phóng Tam Dương chân khí hất chàng lên đứng lưng lừa, rồi chàng cứ ngồi nguyên như vậy không thay đổi chút nào.

Con lừa nhỏ chạy lẹ tới trước mặt Quán Tam Dương.

Quán Tam Dương vui mừng khôn xiết, reo lên một tiếng. Từ trên cành cây, hấn nhảy xuống đón đầu con lừa.

Con lừa thấy chủ cũng hí vang không ngớt ra chiều mừng rỡ vô cùng!

Quán Tam Dương đưa mắt nhìn sang Cần Quân Hiệp ngồi trên lưng lừa, thì thấy vẻ mặt chàng rất ngớ ngẩn. Hấn hiểu rằng chính Cần Quân Hiệp không tự biết chàng ở chỗ nào.

Quán Tam Dương dè dặt vươn tay ra điểm vào huyệt Linh Đài sau lưng Cần Quân Hiệp. Lúc tay hấn đặt vào huyệt đạo đối phương, hấn lập tức vận chân khí vào bàn tay. Đột nhiên hấn cảm thấy bàn tay mình có một luồng hấp lực. Hấn liền để ý liệu xem công lực của mình có đủ sức hút được nội lực tuyệt đỉnh của Cần Quân Hiệp qua bên mình không.

Luồng hấp lực trong bàn tay Quán Tam Dương vừa phát động, quả nhiên hắn cảm thấy một luồng nội lực vô cùng mãnh liệt lùa vào lòng bàn tay mình thì vui mừng khôn xiết.

Quán Tam Dương vội vận khí để cho luồng hấp lực của mình hút lấy nội lực đối phương nhưng luồng nội lực của Cần Quân Hiệp thế mạnh như sóng cồn khiến cho hắn không tài nào kiềm chế lại được.

Quán Tam Dương chẳng những không thể hút nội lực của đối phương vào để mình lợi dụng, mà còn bị nó xô đẩy người hắn sầm sầm lùi lại ba bước.

Mỗi bước lùi, Quán Tam Dương lại gắng sức đứng vững lại, chân khí trong người hắn tự nhiên chìm xuống, nên trên mặt đất in xuống ba vết bàn chân rất sâu.

Quán Tam Dương lùi lại ba bước rồi, hắn tưởng mình đủ sức đứng vững, cởi mở tâm thần một chút.

Ngờ đâu Quán Tam Dương vừa sơ ý, luồng nội lực đối phương bị chân khí đè ép đã giảm đi được đôi phần, bây giờ lại xô đẩy vào người hắn rất mãnh liệt.

Quán Tam Dương bị chấn động mạnh quá không tài nào kịp hãm kịp, ngã ngửa về phía sau, rồi cứ thế băng đi là là trên mặt đất.

Quán Tam Dương vươn tay chống xuống đất, nhưng vừa chống xuống, người đã oằn lại, bật đứng lên như cái lò xo. Hắn vừa đứng yên lại bị luồng chân khí từ sau lưng Cần Quân Hiệp xô đẩy ngã nằm ra, vội nhảy tung lên cao, tưởng là để cho luồng kinh lực ở người Cần Quân Hiệp phóng ra sẽ bị tiêu tan ngay vào khoảng không.

Dè đâu sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của Quán Tam Dương.

Hắn vừa tung người lên, không còn bấu víu vào đâu được, muốn ngừng lại cũng không xong.

Quán Tam Dương người còn đang lơ lửng trên không chẳng khác gì chiếc điều giấy bị đứt dây, cứ lộn mình bay đi mãi.

Quán Tam Dương đành để khí đứng thẳng người lên trên không, rồi mới dùng đủ phương pháp trầm khí hạ mình xuống.

Tuy nhiên hắn cũng không đứng ngay xuống đất được. Người hắn cứ băng băng tiếp tục bay đi rồi động vào một cành cây đánh sầm một tiếng.

Cành cây bị gãy, nhưng cũng nhờ cái đụng mạnh này mà Quán Tam Dương hạ mình xuống đất được.

Quản Tam Dương chân chấm đất rồi, nhưng chưa đứng vững ngay. Hắn còn bị băng đi ba bước nữa mới đứng lại được.

Quản Tam Dương đứng vững rồi, mới hết hoảng hồn. Hắn trấn tĩnh tinh thần nhìn ra con lừa nhỏ trên lưng có Cần Quân Hiệp đã đi xa đến mười mấy trượng.

Quản Tam Dương xem chừng đã mệt nhoài. Mặt hắn đỏ bừng. Trái tim đập thành thình. Hắn thở lên hồng hộc.

Nghĩ lại một cuộc thử thách vừa rồi, hắn tưởng chừng đã trải qua một cơn ác mộng. Giả tử chính hắn không phát giác ra nội lực Cần Quân Hiệp khủng khiếp như vậy thì không bao giờ hắn tin được nội lực chàng lại cao thâm hơn hắn nhiều.

Quản Tam Dương khám phá ra công lực Cần Quân Hiệp đến mức quỷ khốc thần kinh, cổ kim hãn hữu thì lại càng bội phục lão già ốm o có con mắt tinh đời, quả là một bậc dị nhân đúng như lời tiên phụ hắn đã mách bảo.

Quản Tam Dương thở hồng hộc một lúc rồi qua cơn sợ hãi bẽ bàng, trấn tĩnh lại dần dần. Xác định được nội lực phi thường của Cần Quân Hiệp, hắn bất giác khắp khởi mừng thầm, trống ngực lại đập loạn lên, miệng lẩm bẩm:

- Ta phải tìm cách nào để rút hết nội lực Cần Quân Hiệp sang làm của mình. Như vậy chẳng những ta không sợ gì Tam Dương chân khí trong người tự làm hại mình được nữa, mà còn là một tay bản lĩnh quán thế, khắp thiên hạ không ai địch lại được nữa.

Với ý nghĩ sung sướng tràn ngập trong lòng, Quản Tam Dương đứng ngây người nguyên chỗ hồi lâu. Đầu óc hắn quay cuồng tưởng chừng như tâm hồn bay bổng lên chín tầng mây. Miệng hắn không ngớt lẩm nhảm cái tên:

- Độc Long tôn giả! Độc Long tôn giả!...

Quản Tam Dương chợt nhớ ra Độc Long tôn giả, người rợ Miêu ở đất Hồi Cương là một tay đại ma đầu khét tiếng võ lâm. Nếu hắn chui đầu luôn cúi đến xin làm môn hạ y, tất bị quần hùng sỉ mạ. Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua, rồi hắn lại tự nhủ:

- Mình mà học được môn tà pháp Hấp Tinh thần công của Độc Long tôn giả, thu hút được nội lực vô biên của Cần Quân Hiệp để trở nên một tay độc bá võ lâm thì bất cứ bằng giá nào mình cũng ưng chịu. Những lời dị nghị của võ lâm phỏng có chi đáng kể?

Quản Tam Dương quyết định chủ ý rồi, hăng hái tiến về phía trước.

Hắn vừa đi được mấy bước thì nghe có tiếng người ho khậm khục mấy tiếng cũng từ phía con lừa vừa đi lại. Rồi một thanh âm thiếu nữ văng vẳng lên tiếng:

- Con lừa phải gió kia!... Mi làm gì mà chạy nhanh thế?... Mi đã biết là ta khí lực kiệt quệ... cố rượt mi mà không đuổi kịp... Mi làm cho ta chạy một phen trời chết!...

Thanh âm này tuy nói nhát gừng như người hết hơi, câu trên không liên tiếp với câu dưới, nhưng nghe rất quen tai.

Quản Tam Dương vội ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy một thiếu nữ mình mặc áo vàng đang lật đật chạy tới. Vừa nhìn thấy, hắn đã biết nàng chính là Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên chạy đến bên con lừa nhỏ thì dừng lại.

Quản Tam Dương rất đổi kinh nghi. Hắn lạng người đi một cái như đám khói lướt qua mặt Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên dường như đã biết trước sự xuất hiện của Quản Tam Dương nên nàng thấy hắn đột ngột hiện ra trước mặt, vẫn thản nhiên tuyệt không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào cả.

Nàng hững hờ hỏi:

- Té ra chính các hạ đã huýt còi gọi con lừa ác hại này phải không? Thảo nào nó phi như gió cuốn mây bay.

Quản Tam Dương không nói gì. Hắn đột nhiên phất tay áo một cái. Luồng Tam Dương chân khí vọt ra rít lên veo veo.

Triển Phi Yên vội vàng né tránh, nhưng cũng bị luồng Tam Dương chân khí quệt phải một chút. Người nàng nhũn ra, ngã huych xuống đất.

Nàng nằm lãn ra đó, sắc mặt lợt lạt, cất tiếng thều thào hỏi:

- Các hạ đã biết ta bị thương chưa khỏi, sao còn ra đòn mạnh thế? Không sợ đánh chết người ư?

Quản Tam Dương vẻ mặt tức giận, tưởng chừng như Triển Phi Yên đến làm trở ngại công cuộc mưu đồ của hắn. Hắn đằng hắng một tiếng rồi hỏi bằng một giọng rất gắt gao:

- Con tam nha đầu kia! Mi rượt theo con lừa nhỏ của ta làm chi?

Triển Phi Yên khẽ buông một tiếng thở dài, không trả lời Quản Tam Dương, mà chỉ giương mắt lên ngó trùng trùng Càn Quân Hiệp đang ngồi trên lưng lừa, mặt chàng vẫn ngây thộn ra.

Quản Tam Dương thấy thái độ của Triển Phi Yên lại càng cău tiết. Hắn lạng người đi đứng chắn thị tuyến của nàng, không cho nhìn Càn Quân Hiệp nữa, rồi quát hỏi:

- Con ranh này! Gã làm sao mà mi ngó dữ thế?

Triển Phi Yền cũng xẵng giọng đáp:

- Ô hay! Sao lại kỳ vậy? Ta ngó ai thì việc gì đến các hạ?

Quản Tam Dương tức quá quát lên:

- Con tam nha đầu! Ta bảo thực cho mi hay, hễ mi tiết lộ với bất cứ một ai là ta cùng Cần Quân Hiệp ở chung một nơi thì ta xé xác mi ra đó!

Triển Phi Yền nheo mắt mấy cái rồi hỏi:

- Tại sao lại không tiết lộ được?

Quản Tam Dương gắt lên:

- Cái đó không việc gì đến mi mà phải hỏi lời thôi.

Triển Phi Yền nói:

- Các hạ muốn ta không nói với ai cũng chẳng khó gì, chỉ đem ta đi theo cùng là xong. Như vậy có được không?

Quản Tam Dương mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ, nhìn Triển Phi Yền chăm chăm.

Hắn biết nàng là người tinh ranh cổ quái, ma chề quỷ hờn. Nàng lại có nhiều mưu lược.

Cần Quân Hiệp ở trong tay mình lại càng phải giữ kín hơn nữa. Vô phước mà vụ này đến tai Độc Long tôn giả thì không đời nào y chịu truyền thụ phép Hấp Tinh thần công cho mình.

Mục đích Quản Tam Dương chỉ là đi học phép Hấp Tinh thần công của Độc Long tôn giả để rồi thu hút lấy toàn bộ công lực của Cần Quân Hiệp chứ không cần học võ công của y.

Hắn biết rằng sau khi mình hút được nội lực của Cần Quân Hiệp thì bản lãnh Độc Long tôn giả so với hắn chưa thấm vào đâu, nên điều mà hắn băn khoăn nhất là Độc Long tôn giả không chịu truyền thụ độc môn của y.

Quản Tam Dương ngó Triển Phi Yền một hồi, nhưng vẫn chưa hiểu nàng đến đây có dụng ý gì, liền quát hỏi:

- Chắc mi đến đây là định giở trò quỷ quái gì?

Triển Phi Yền nhăn nhó cười hỏi lại:

- Ta vì luồng Tam Dương chân khí của các hạ chấn động làm cho bị trọng thương. Bất quá chỉ còn sống được một hai tháng nữa là cùng. Can chi các hạ còn phải lo đến ta thi hành quỷ kế?

Quản Tam Dương hắng giọng một tiếng, nghĩ thầm:

- Con lỏi này bẻm mép ngứa miệng, gặp ai chắc thi không giữ kín được, buột miệng nói ra để người ngoài nghe biết thì sự tai hại chưa biết đến đâu mà lường. Nếu đem thi đi thì cũng là một sự phiền phức cho mình. Chỉ một cách ổn hơn cả là hạ thủ một lần, phóng chưởng đánh chết thị đi, thì vĩnh viễn không còn lo ngại gì nữa.

Quản Tam Dương nghĩ tới đây, mắt lộ sát khí. Hắn sợ Triển Phi Yên phát giác ra tâm sự của mình thì khó bề hành động. Hắn liền tươi nét mặt lên hỏi:

- Nếu người đừng rắc rối gì đến chuyện của ta, thì dù ta có cho người đi theo cũng chẳng ngại gì. Nhưng tỷ dụ ta đưa người đi khắp nơi, bất luận là địa phương nào, người có chịu xa lìa mẫu thân người được không?

Triển Phi Yên thấy Quản Tam Dương nhắc tới mẫu thân thì vành mắt đỏ hoe:

Nàng chưa kịp nói gì thì Quản Tam Dương đã hỏi ngay:

- Ô hay! Người làm sao vậy?

Triển Phi Yên hai hàng châu lệ rờn rờn, nghẹn ngào đáp:

- Mẫu thân... ta... chết mất rồi!

Quản Tam Dương nghe nàng nói vậy không khỏi sửng sốt. Việc Diệu Cô bị bọn cừu địch được Triển Phi Ngọc cho biết tin là những vật chí bảo không còn ở bên cạnh mình nữa, đến tập kích và cả hai mẹ con tự hủy mình trong hang núi, Quản Tam Dương chưa hay biết. Bây giờ hắn nghe Triển Phi Yên nói vậy, thì trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng không dám để lộ ra mặt.

Từ lúc mặt đầy sát khí, nổi dạ hung tàn, Quản Tam Dương sở dĩ chưa dám phóng chưởng đánh chết nàng ngay tức khắc là do còn e dè chuyện Diệu Cô sau này khám phá ra, thế nào cũng tìm đến hắn để trả thù. Diệu Cô chết rồi thì hắn không còn úy kỵ gì cả.

Tuy nghĩ vậy, Quản Tam Dương muốn cho chắc chắn hơn, hắn làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Diệu Cô chết tự bao giờ? Y chết trong trường hợp nào? Sao ta lại không nghe thấy ai nói đến?

Triển Phi Yên chỉ nước mắt tầm tã như mưa, nàng bật lên tiếng khóc thút thít, nghẹn ngào không nói câu nào nữa.

Quản Tam Dương thấy Triển Phi Yên không trả lời, nhưng nhìn thái độ nàng cũng biết quả thật Diệu Cô chết rồi. Và Diệu Cô là quả phụ Triển Bất Diệt, một tay lưng tiếng võ lâm thì sớm muộn gì rồi cũng có tiếng đồn ra mộ chết trong trường hợp nào.

Nghĩ vậy Quản Tam Dương không vặn hỏi nữa. Hấn tự nhủ:

- Diệu Cô đã chết rồi. Bây giờ mình không còn sợ ai nữa, chẳng hạ thủ kết liễu tính mạng con ma đầu này đi thì còn đợi đến bao giờ?

Quản Tam Dương giữ bộ mặt thản nhiên từ từ chuyển mình về phía Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên chỉ khóc ròng, dường như không hay biết gì đến Quản Tam Dương đang có ý động thủ giết mình.

Quản Tam Dương từ từ giơ tay phải lên, vận chân khí vào bàn tay rồi nhắm đỉnh đầu Triển Phi Yên giáng mạnh xuống.

- o O o -